

Rettevejledning AO 1 – Ordinær eksamen sommer 2024 – Forvaltningsret

1. Inhabilitet

Eksaminanden bør komme ind på, at *Cecilie Cillesen*, der føler sig generet af hanegal og tillige har klaget over Anne Andersens og Børge Børgesens hønsehold, må anses for inhabil i sagerne vedrørende disse som følge af en særlig personlig interesse, jf. forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 1.

Det fremgår, at Cecilie Cillesen og Dennis Dideriksen sidder på Cecilie Cillesens terrasse for i fællesskab at danne sig et indtryk af støjgenerne. Det er nærliggende at opfatte forholdet på den måde, at Cecilie Cillesen medvirker ved behandlingen af sagerne om Anne Andersens og Børge Børgesens hønsehold, hvilket er i strid med § 3, stk. 3.

Nogle eksaminander vil formentlig i forbindelse med inhabilitetsspørgsmålet drøfte, om Cecilie Cillesen må anses for part i sagerne. En person, der ved en anmeldelse giver anledning til, at en forvaltningsmyndighed rejser en sag, er ikke uden videre part i sagen, men kan have partsstatus som følge af en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald. En drøftelse heraf er en plusværdi.

Der må antages at foreligge omstændigheder, der er egnet til at vække tvivl om *Dennis Dideriksens* upartiskhed, jf. § 3, stk. 1, nr. 5. Der kan herved peges på, dels at Cecilie Cillesen er Dennis Dideriksens chef, dels at Cecilie Cillesen som nævnt medvirker ved Dennis Dideriksens behandling af sagerne.

Cecilie Cillesen og Dennis Dideriksen har ikke iagttaget underretningspligten, jf. § 6, stk. 1. Underretningen burde være sket til kommunaldirektøren. Det er en plusværdi, hvis eksaminanden overvejer, hvordan inhabilitetsproblemet kunne være løst, f.eks. ved at overlade sagerne til en anden del af forvaltningen.

Det er nærliggende at inddrage overvejelser fra det afsnit i pensum, som omhandler myndighedsinhabilitet (SB, s. 111-117), men det er en fejl, hvis eksaminanden anser Lilleby Kommune for at være inhabil.

SB, s. 89, 90-95, 111-120.

2. Tidpunktet for kontakten til Børge Børgesen

Dennis Dideriksen ringer på hos Børge Børgesen om sagen en søndag morgen kl. 5.50 og ender endog med at træffe en afgørelse, selv om Børge Børgesen lukker op iført nattøj.

En myndighed bør i overensstemmelse med god forvaltningsskik optræde hensynsfuldt over for borgerne. Det er en plusværdi, hvis det drøftes, om Dennis Dideriksen har iagttaget god forvaltningsskik.

SB, s. 44.

AE, s. 476.

3. Afgørelsen over for Børge Børgesen

3.1. Afslaget på aktindsigt

Børge Børgesens anmodning om aktindsigt skal behandles efter reglerne om partsaktindsigt i forvaltningsloven. Der er som udgangspunkt aktindsigt i sagens dokumenter, jf. forvaltningslovens § 9.

Det fremgår ikke, at klagen (anmeldelsen) fra Cecilie Cillesen indeholder oplysninger, der kan undtages fra aktindsigt. Spørgsmålet er, om det er muligt at imødekomme Cecilie Cillesens ønske om anonymitet og undtage hendes navn fra aktindsigten efter afvejningsreglen i § 15 b, nr. 5. Eksaminanden bør overveje vægten af Cecilie Cillesens begrundelse for anonymitet, det vil sige hensynet til det gode naboskab på vejen. Konklusionen må være, at dette hensyn ikke i sig selv kan føre til begrænsning af aktindsigten efter § 15 b, nr. 5, der kræver, at partens interesse findes at burde vige for afgørende hensyn til private interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er påkrævet.

Eksaminanden bør nævne, at Dennis Dideriksen's diskretionstilsagn, der i øvrigt er givet efter modtagelse af klagen, er uden betydning for afgørelsen af aktindsigtsspørgsmålet.

Sagens afgørelse skulle som udgangspunkt have været udsat, indtil Børge Børgesen havde haft adgang til at gøre sig bekendt med klagen, jf. § 9 b, stk. 1.

SB, s. 227, 237-239.

3.2. Afgørelsernes mundtlige form

Det følger af god forvaltningsskik, at mundtligt meddelte afgørelser, der er byrdefulde over for adressaten, bekræftes skriftligt, og at særligt indgribende afgørelser efter omstændighederne bør meddeles adressaten skriftligt.

Der kan argumenteres for, at det nedlagte *forbud mod Børge Børgesens hønsehold* må anses for en særligt indgribende afgørelse, der burde være meddelt skriftligt. Det afgørende er imidlertid ikke resultatet, men at eksaminanden drøfter spørgsmålet. I pensum (SB, s. 306 småtryk) nævnes miljøbeskyttelseslovens § 74. Det er en plusværdi, hvis bestemmelsen inddrages, men det forventes ikke.

Eksaminanden bør i lyset af det anførte om god forvaltningsskik også drøfte, at *afgørelsen om aktindsigt* blev meddelt mundtligt. Resultatet af disse drøftelser er heller ikke afgørende. Eksaminanden kan nævne, at Børge Børgesen kan forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 23.

Det er en plusværdi, hvis eksaminanden nævner, at afgørelserne er væsentlige sagsekspeditionsskridt, som Dennis Dideriksen snarest muligt skal tage notat om, jf. offentlighedslovens § 13, stk. 2.

SB, s. 258-259, 305-307, 315, 318.

3.3. Evt. drøftelse af sagsoplysningen

Nogle eksaminander vil formentlig problematisere den måde, hvorpå sagen er oplyst. Det er imidlertid ikke en fejl, hvis eksaminanden ikke berører undersøgelsesprincippet i relation til afgørelsen over for Børge Børgesen i lyset af de oplysninger, som Børge Børgesen fremkommer med (undersøgelsesprincippet *skal* derimod behandles i relation til afgørelsen over for Anne Andersen, jf. pkt. 5.1).

3.4. Forbuddets hjemmel og proportionalitet

Eksaminanden bør komme ind på, om forbuddet mod hønseholdet er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Eksaminanden bør se, at der indgår et proportionalitetskrav i miljøaktivitetsbekendtgørelsens § 10. Det er således også et spørgsmål om, hvorvidt forbuddet har hjemmel.

Eksaminanden bør drøfte, om der i første omgang burde være nedlagt påbud om foretagelse af foranstaltninger, der kunne afhjælpe støjgenerne fra hønseholdet. Det er dog formentlig vanskeligt at pege på virksomme afhjælpende foranstaltninger ud fra det oplyste om, at der er tale om hele otte haner, der slås og galer uafbrudt. Forbuddet mod hønseholdet må antagelig anses for proportionalt også henset til det oplyste om, at Børge Børgesen allerede har modtaget flere sure henvendelser.

Eksaminanden bør dog drøfte, at det næppe er nødvendigt at kræve hønsehus og hønsegård fjernet. Det er en plusværdi, hvis eksaminanden også overvejer, om det er nødvendigt og forholdsmæssigt at kræve *alle* otte haner fjernet.

AE, s. 261, 266.

3.5. Forbuddets gyldighed

Eksaminanden bør komme ind på, om forbuddet er ugyldigt som følge af væsentlige retlige mangler. Der kan på ene side peges på, at *inhabiliteten* og *afslaget på partsaktindsigt* næppe har været udslagsgivende for afgørelsen, men på den anden side er der tale om en grov tilsidesættelse af reglerne. Mest taler for at anse begge mangler for væsentlige og forbuddet for ugyldigt i sin helhed, men det afgørende er, at eksaminanden drøfter de relevante forhold.

Forbuddet er under alle omstændigheder ugyldigt i det omfang, at der konstateres at foreligge et brud på *proportionalitetsprincippet* eller en *hjemmelsmangel*, hvilket uden videre er en væsentlig mangel.

Den manglende iagttagelse af god forvaltningsskik har ikke betydning for afgørelsernes gyldighed.

SB, s. 366-368, 376, 380.

AE, s. 327-328, 574-575.

4. Børge Børgesens klage til Folketingets Ombudsmand

Børge Børgesen kan klage til ombudsmanden, jf. ombudsmandslovens § 13. Der foreligger ikke en egentlig klageret, da ombudsmanden selv afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse, jf. § 16, stk. 1.

Eksaminanden bør henvise til § 21, 1. pkt., om ombudsmandens bedømmelsesgrundlag. Ombudsmanden kan *for det første* bedømme, om kommunen har overtrådt gældende ret, dvs. bl.a. spørgsmålene om inhabilitet, partsaktindsigt samt forbuddets hjemmel og proportionalitet. Ombudsmanden kan *for det andet* bedømme, om kommunen på anden måde har gjort sig skyldig i fejl og forsømmelse, dvs. de i pkt. 2 og 3.2 nævnte spørgsmål om iagttagelse af god forvaltningsskik. Eksaminanden forventes særskilt at omtale ombudsmandens videregående bedømmelsesgrundlag.

Ombudsmanden kan ikke omgøre forbuddet, men kan udtale kritik, jf. § 22.

AE, s. 453-457, 462-476, 482-485.

5. Afgørelsen over for Anne Andersen

5.1. Sagsoplysningen m.v.

Eksaminanden bør komme ind på, at kommunen har tilsidesat *undersøgelsesprincippet* som følge af en utilstrækkelig sagsoplysning. Cecilie Cillesen og Dennis Dideriksen mener at have hørt hanegal fra mindst ti forskellige haner. Det bør – også uden særlig viden om haner – kunne konstateres, at det formentlig er vanskeligt fra en terrasse hos Cecilie Cillesen at høre, om hanegal stammer fra ti forskellige haner. Der foreligger under alle omstændigheder ingen nærmere vurdering af, i hvilket omfang de konstaterede støjgener må antages at hidrøre fra Anne Andersens hønsehold. Kommunen ved, at det i betydeligt omfang må være Børge Børgesens hønsehold, der har bidraget til støjgenerne.

Problemstillingen i opgaven kan minde om U 1969.513 V, der kortfattet er gengivet i SB, s. 370 (og tillige i relation til proportionalitetsprincippet i AE, s. 266), men ikke i øvrigt er pensum.

Det er en plusværdi, hvis eksaminanden tillige konstaterer, at der foreligger en *faktisk vildfarelse*, da Anne Andersen har én og ikke to haner, således som Lilleby Kommune lægger til grund i påbuddet.

SB, s. 143-149, 370.

AE, s. 329, 576.

5.2. Manglende partshøring

Eksaminanden bør relativt kortfattet kunne konstatere, at der skulle være foretaget partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1. Kommunen synes alene i begrænset omfang at være i besiddelse af faktiske oplysninger i sagen, men der foreligger i hvert fald en klage

over Anne Andersens hønsehold samt (forkerte) oplysninger om to galende haner, som er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Anne Andersen skulle under alle omstændigheder inden påbuddet være orienteret om, at der var rejst en sag vedrørende hendes hønsehold.

SB, s. 196-197, 211-218.

5.3. Afgørelsens uklare formulering

En afgørelse skal være klart og bestemt affattet ikke mindst for så vidt angår beskrivelsen af afgørelsens retsvirkninger.

Påbuddet synes ikke at leve op hertil, eftersom det kan forstås således, at Anne Andersen skal skaffe sig af med alle sine høns.

SB, s. 310-311.

5.4. Påbuddets hjemmel og proportionalitet

Eksaminanden bør komme ind på, at påbud efter miljøaktivitetsbekendtgørelsens § 10 kræver, at Anne Andersens hønsehold medfører *væsentlige støjgener*. Er det ikke tilfældet, mangler påbuddet med hjemmel.

Eksaminanden bør endvidere komme ind på, om påbuddet er i overensstemmelse med *proportionalitetsprincippet*, jf. også bemærkningerne hertil i pkt. 3.4. Eksaminanden bør overveje, om kommunen i stedet for at kræve støjende høns skaffet af vejen kunne have påbudt mindre indgribende foranstaltninger. Eksaminanden forventes ikke at have viden om relevante foranstaltninger, men det fremgår af opgaven, at Anne Andersen har købt materiale til lydisolering og mørklægning af sit hønsehus.

Det bemærkes, at det bl.a. som følge af påbuddets uklare formulering er usikkert, om det skal opfattes som et helt eller delvist forbud mod Anne Andersens hønsehold, jf. miljøaktivitetsbekendtgørelsens § 10, stk. 2, eller en afhjælpende foranstaltning, jf. stk. 1. Eksaminanden forventes ikke at redegøre herfor. Overvejelser herom trækker uanset konklusionen ikke ned.

AE, s. 261, 266.

5.5. Påbuddets gyldighed

Eksaminanden bør forholdsvis kortfattet kunne konstatere, at påbuddet er ugyldigt som følge af væsentlige retlige mangler.

Brud på *proportionalitetsprincippet* eller en *hjemmelsmangel* er uden videre en væsentlig mangel.

Kommunen vil ud fra det oplyste uden tvivl ikke kunne godtgøre, at *inhabiliteten* (jf. også ovenfor), tilsidesættelsen af *undersøgelsesprincippet*, den *faktiske vildfarelse* og den

manglende *partshøring* har været uden betydning for afgørelsen. Hertil kommer den *uklare formulering* af påbuddet.

SB, s. 311, 366-368, 369-370, 372-373.

AE, s. 327-329, 574-576.

AE: Forvaltningsret. Almindelige emner, 7. udg., 2023.

SB: Forvaltningsret. Sagsbehandling. 8. udg., 2019.

Rettevejledning AO 2 – Ordinær eksamen sommer 2024 – Forvaltningsret

Opgaveteksten lægger op til en diskussion af og stillingtagen til følgende problemstillinger:

- 1: Er det lovligt for kommunen at stille en underskudsgaranti for musikfestivalen?
- 2: Er vilkåret vedrørende Banjo Bo lovligt?
- 3: Er vilkåret vedrørende gratis festivalbilletter til to udvalgsmedlemmer lovligt?
- 4: Kan Banjo Bo støtte ret på kommunalbestyrelsens beslutning i mødet den 7. februar?
- 5: Havde borgmesteren hjemmel til at beslutte at lade vilkåret om Banjo Bo udgå?
- 6: Er kommunen erstatningsansvarlig for Banjo Bos mistede indtægt?
- 7: Er beslutningen om at opsigte alle abonnementer på Lokaltidende lovlig?
- 8: Kan Carla Carlsens forslag lovligt vedtages?

1: Er det lovligt for kommunen at stille en underskudsgaranti for musikfestivalen?

Der er ikke hjemmel i skreven lov til at arrangere eller støtte en musikfestival. Hjemlen skal derfor søges i kommunalfuldmagten, hvis kerneområder er kultur og idræt. Da en musikfestival falder ind under begrebet kultur, kunne kommunen lovligt selv have arrangeret den.

Når kommunen lovligt selv kunne have arrangeret en musikfestival, kan den som udgangspunkt også lovligt støtte en forening, hvis formål er at arrangere en musikfestival. En musikfestival anses derfor for også at være et støtteberettiget formål. Dette gælder i særdeleshed, når der henses til, at arrangøren er en almennyttig forening og altså ikke et overskudsgivende foretagende.

Det fremgår endvidere, at støtten ydes i form af en underskudsgaranti. Det indebærer, at støtten kun bliver aktuel, hvis festivalen ikke kan løbe rundt af sig selv.

Det er derfor lovligt, at kommunalbestyrelsen beslutter at støtte festivalen i form af en underskudsgaranti.

Se: Kommunalret, 5. udgave, side 30 og side 44 ff.

2: Er vilkåret vedrørende Banjo Bo lovligt?

Det er som udgangspunkt lovligt, at en kommune knytter vilkår til et tilsagn om støtte til et kulturelt formål. I visse situationer kan man endda sige, at kommunen kan være forpligtet til at knytte vilkår til den form for støtte. Det vil gælde i situationer, hvor et vilkår kan være nødvendigt for at sikre den saglige kommunale interesse – f.eks. lige adgang for alle.

I den konkrete situation er der imidlertid ikke tale om et vilkår, der kan kategoriseres som sagligt. Vilkåret er et udtryk for en indblanding i festivalens program og dermed den kulturelle tilrettelæggelse. Dette er ulovligt.

Til dette kommer, at vilkåret også er et udtryk for varetagelse af hensyn til en privat aktør, musikerens Banjo Bo, hvis optræden på festivalen kommunen ønsker at gennemtvinge. Der er derfor også tale om varetagelse af privatøkonomiske hensyn til en enkeltperson, hvilket falder uden for den kreds af hensyn, som en kommune lovligt kan varetage i forbindelse med en beslutning om at yde kulturel støtte.

Vilkåret må derfor anses for at være ulovligt.

Se: Kommunalret, 5. udgave, side 46 ff., side 54 f.

Almindelige Emner, 7. udgave, side 229 ff., side 278 ff., side 287 ff.

3: Er vilkåret vedrørende gratis billetter til to af udvalgets medlemmer lovligt?

Der henvises indledningsvist til ovenfor under punkt 2 generelt anførte vedrørende anvendelse af vilkår, og det skal i den forbindelse nævnes, at der ikke er tale om et vilkår, som kommunen har haft pligt til at pålægge.

Umiddelbart kan et vilkår som det beskrevne forekomme usagligt, da det kan se ud som om, udvalgsmedlemmerne ønsker at udnytte situationen og gennem bevillingen af tilskuddet opnå en personlig fordel – gratis adgang til festivalen.

Men problemstillingen kan – og bør – i stedet anskues således, som den er beskrevet i opgaveteksten: At udvalgsmedlemmerne skal kunne påse, hvad man får for pengene; altså som en form for kontrollerende foranstaltning.

At der ikke er tale om et forsøg på at udnytte situationen underbygges af, at det kun er to medlemmer, der skal have billetter.

Vilkåret kan på den baggrund siges at ligge indenfor de rammer, der må gælde for området, hvor en vis indsigt i de forhold, man vælger at støtte, må anses for relevant.

På den baggrund må vilkåret kunne anses for lovligt.

Se: Kommunalret, 5. udgave, side 22 og side 55.

Almindelige Emner, 7. udgave, side 282 ff.

4: Kan Banjo Bo støtte ret på kommunalbestyrelsens beslutning i mødet den 7. februar?

Kommunalbestyrelsen træffer beslutningen i et møde for åbne døre, jf. kstl. § 10, stk. 1, 1. punktum. Der er ikke noget i sagen, der begrundet dørlukning, jf. stk. 1, 2. punktum.

Der er ikke tale om en afgørelse, og Banjo Bo får derfor sin viden om sagen og vilkårene gennem den lovfastede mødeoffentlighed, det vil sige på en måde, der må betegnes som ”tilfældig”. Der er derfor ikke tale om en bekendtgørelse af en beslutning.

Til dette kommer, at Banjo Bo ikke er adressat for beslutningen. Adressaten er foreningen Fed Fest, der har ansøgt om garantien. Banjo Bo har derfor ingen reel tilknytning til sagen, der jo omhandler garantistillelse for festivalens udgifter, og tilføjes af vilkåret om ham giver ham ikke partsstatus.

Banjo Bo kan derfor ikke støtte ret på kommunalbestyrelsens beslutning.

Se: Forvaltningsret, Sagsbehandling 8. udgave, side 248 ff., side 336 ff. og side 341 f.

Nogle studerende vil formentlig behandle problemstillingen i forbindelse med en stillingtagen til problemstillingen vedrørende kommunens erstatningsansvar. Se nedenfor under punkt 6.

5: Havde borgmesteren hjemmel til at beslutte at lade vilkåret om Banjo Bo udgå?

Der kan, da foreningen har behov for et hurtigt svar, argumenteres for, at sagen haster på objektivt grundlag. Borgmesterens kan derfor træffe beslutningen i medfør af kstl. § 31, stk. 1, ”hastekompetence-bestemmelsen”. Beslutningen træffes på grundlag af rådgivning, som borgmesteren modtager fra kommunaldirektøren.

Iflg. bestemmelsens ordlyd må den anvendes i sager, der er hastende **eller** ikke giver anledning til tvivl. Det er iflg. bestemmelsens ordlyd tilstrækkeligt, at en af forudsætningerne er opfyldt, men konkret må begge forudsætninger anses for at være opfyldt:

Sagen haster, da foreningen skal bruge det skriftlige tilsagn dagen efter i forbindelse med mødet med banken.

Det er desuden berettiget at antage, at sagen ikke giver anledning til tvivl, da borgmesteren – efter at være blevet rådgivet – jo reelt vil rette op på en potentiel ulovlighed. Det er i den forbindelse objektivt set forventeligt, at kommunalbestyrelsen i en sådan situation skal bakke op om borgmesteren; det må have formodningen imod sig, at kommunalbestyrelsen ønsker en ulovlig beslutning effektueret.

Det er ikke forventeligt, at de studerende er opmærksomme på sidstnævnte, men det er en plusværdi, hvis den studerende ser problemstillingen og forholder sig til den.

Kstl. § 31, stk. 1, er en lovbestemt funktionel kompetence, og borgmesteren har derfor konkret haft hjemmel til at træffe beslutningen.

Se: Forvaltningsret, Sagsbehandling, 8. udgave, side 50 f. og side 60 f.
Almindelige Emner, 7. udgave, side 62 f.

6: Er kommunen erstatningsansvarlig for Banjo Bos mistede indtægt?

Eksaminanden kan ved vurderingen af Banjo Bos erstatningskrav lægge til grund, at Banjo Bo har lidt et tab, jf. opgaveteksten. Banjo Bo mister en indtægt som følge af, at han ikke skal spille på festivalen. Den mistede indtægt kan evt. karakteriseres som en form for ”dispositions-tab”, da Banjo Bo jo disponerer, efter han er blevet bekendt med kommunalbestyrelsens beslutning.

Kommunen har imidlertid ikke handlet ansvarspådragende i forhold til Banjo Bo:

For det første er beslutningen omgjort, inden den er bekendtgjort, hvorved bemærkes, at der anses for at være meget fri adgang til at omgøre en beslutning, så længe den ikke er bragt til udførelse. At Banjo Bo på tilfældig vis – i sin egenskab af tilhører ved kommunalbestyrelsens møde – får kendskab til beslutningen, ændrer intet herved, jf. ovenfor under punkt 4.

For det andet må vilkåret om Banjos optræden anses for ulovligt, hvorfor der også af den grund ikke vil kunne støttes ret på det.

For det tredje er Banjo Bo som nævnt ikke part i sagen. Parten er derimod foreningen Fed Fest, og Banjo Bo kan derfor ikke støtte ret på hverken indstillingen eller beslutningen.

Selv om indstillingen bliver vedtaget i første omgang, bliver beslutningen jo ændret af borgmesteren, inden den bliver bragt til udførelse.

Se: Forvaltningsret, Sagsbehandling, 8. udgave side 336 ff.
Almindelige Emner, 7. udgave, side 591 ff.

7: Er beslutningen om at opsige alle abonnementer på Lokaltidende lovlig?

Borgmesteren har den øverste daglige ledelse af kommunens administration, jf. kstl. § 31, stk. 3.

Det er i denne egenskab, at borgmesteren træffer beslutningen om at opsige samtlige abonnementer på Lokaltidende.

Borgmesteren træffer sin beslutning, fordi han bliver vred over en artikel i avisen. Der er med andre ord tale om en form for ”straffeaktion”.

Folketingets Ombudsmand har i FOB 1984.156, hvor ministeriet for offentlige arbejder havde opsagt alle abonnementer på Politikken på grund af utilfredshed med en række artikler, udtalt, at straffeaktioner ligger ”ganske uden for den kreds af hensyn, som kontorholdskontoen tog sigte på at varetage.”

Borgmesterens beslutning kan derfor karakteriseres som magtfordrejning, hvorfor den er ulovlig.

Se: Almindelige Emner, 7. udgave, side 225 ff., særligt side 227 f.

8: Kan Carla Carlsens forslag lovligt vedtages?

Som medlem af kommunalbestyrelsen har Carla Carlsen ret til at ”indbringe ethvert spørgsmål om kommunens anliggender samt fremsætte forslag herom” for kommunalbestyrelsen, jf. kstl. § 11, stk. 1, 1. punktum.

Carla Carlsens forslag vil indebære en begrænsning af borgmesterens kompetence i medfør af kstl. § 31, stk. 1, idet borgmesteren ikke længere må benytte kompetencen uden økonomiudvalgets forudgående godkendelse.

Kstl. § 31, stk. 1, 1. punktum, er imidlertid et udtryk for en originær kompetencefastlæggelse, der tildeler borgmesteren den beskrevne kompetence. Der er ikke i hverken den konkrete bestemmelse eller andre bestemmelser hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan fratage eller indskrænke borgmesterens kompetence i henhold til bestemmelsen.

Carla Carlsens forslag kan derfor ikke lovligt vedtages.

Se: Litteraturhenvisningerne under punkt 5.